

ХРАМЪТ – ВЪЗНИКВАНЕ

Масонството е последователност от нравствени уроци с цел усвояване на заложената философията. Философия, която води началото си от извора на сътворението на света. Степените на Шотландския ритуал пресъздават древната легенда за изграждане на храма на Цар Соломон! Храм, символизиращ вечната битка на Космоса срещу Хаоса, борбата срещу дивите стихии на природата и разрушителната страна на инстинктите! Първообраз на всичко светло и същностно, към което сме устремени! Храм, който е дом на хилядолетните тайни! Той е ковчегът, където лежат магически думи и забравени ключове! Той чертае дългосрочната задача на човечеството! Той насочва към смисълът на човешкото съществуване!

Храмът ни праща по следите на дълга история! История, която води началото си от люлката на цивилизацията!

Ще се опитам да ви запозная с времето и условията на възникване на Храма!

За тази цел ще се върнем през времето, когато евреите бягат от пленичеството си от Египет.

Групата, водена от Мойсей, а после и от неговия приемник Исус Навиев, се насочва към земята на Ханаан, която обещавала да бъде „земя на изобилието“. При пристигането си евреите унищожавали всеки град, който се оказвал на пътя им, за да си присвоят храната и водните му запаси. Следващият откъс от „Второзаконие“ (2:31-35) е типичен за кървавата баня, която, както става ясно, е заръчана от самия Господ Бог.

И Господ ми рече: „Ето, започнах да ти предавам Сион и земята му; почни да превземаш земята му, за да я наследиш“. Тогава Сион излезе на бой против нас, той и всичките му люде, на бой в Яса... И превзехме всичките му градове, и във всеки град изтребихме мъжете, жените и децата; не оставихме да оцелее нито един. Пленихме за себе си само добитъка и богатствата на градовете, които превзехме. *

Става ясно, че по изричната заповед на Господ Бог всеки мъж, жена и дете от чуждите народи трябвало да бъдат убити, а градовете - плякосани и разграбени. С течение на времето израелския народ завоювали все по-голяма част от Обетованата земя. След повече от четири века достигнали до стените на свещения град Йерусалим, който в крайна сметка се предал на Давид - царя на израилтяните. Легендите разказват, че Давид взел 30 000 човека, които да ескортират Кивота и божественото му съдържание до новата им столица. За последното си пътуване подвижният дом на господ /Яхве/ бил поставен върху чисто нова каруца, карана от Оза и Ахио, синовете на Авинадав.

При пристигането си в Йерусалим Давид решил да изгради храм за Господ – Яхве или Йехова и неговия Кивот на място, разположено високо над града. За това място се разказвало, че било същото, на което Авраам трябвало да принесе в жертва сина си Исак близо 1000 години по-рано, както се описва в 22 глава на „Битие“. Но храмът не бил изграден от цар Давид, а от един от неговите синове и наследник – Соломон. Именно цар Соломон изгражда най-прочутият храм в цялата човешка история, който ще се превърне в ключов елемент за масонските ритуали. Соломон се възкачва на трона през 971 г. пр.н.е. Това предоставило на баща му Давид достатъчно време, за да събере материали за изграждането на новия храм, който да се превърне в постоянно обиталище на бога Яхве и на неговото първо жилище - Кивота на Завета. По време на властването на Соломон, продължило 40 години, той се обградил с всички удобства, характерни за ханаанските монарси. Говори се, че имал харем от 700 съпруги и 300 наложници. Освен това се прекланял и пред други богове, което се тълкува като знак за световно господство. По онова време идеята, че богът на израилевото племе е единственият, все още не била особено популярна.

Свидетелствата обаче сочат, че макар Кивотът действително да е бил държан в Храма, при първоначалното си издигане сградата изобщо не е била посветена на бога Яхве. Политеистичното управление на Соломон изисквало храм, в който да се осъществява връзка с всички богове - нещо като „комуникационен център“, който се превръща за владетеля в „проход към света на боговете“. Ключът към изграждането на подобна сграда се криел в доброто познаване на астрономията и преди

всичко в небесното придвижване на планетата Венера - богинята Ащорет. Преклонението пред богинята Ащорет (позната също и като Астарта, Ищар, Анат, Ащар, Ашерат, Ваалат-Гебал и Ашера) е от съществено значение за Соломон. Ащорет се е свързвала с плодовитостта, сексуалността и войната, а символите ѝ са били лъвът, конят, сфинксът, гълъбът, но най-вече звездата, вписана в кръг, изобразяваща планетата Венера, която се е възприемала като видимото проявление на това астрално божество. Планетата Венера е разположена в границите на земната орбита около Слънцето и самата тя е втора по ред от Слънцето след Меркурий. Гледана от Земята, Венера е най-яркият звезден обект след Слънцето и Луната и се появява или малко преди зороряване като Зорницата, или малко след свечеряване като Вечерницата. На всеки осем години Венера се връща в една и съща точка в небето, но звездите около нея са различни - астрономично погледнато, тя се е преместила с една пета по пътя си през зодиака. А на всеки 40 години Венера изминава по една пълна обиколка на зодиака, завършвайки там, откъдето е започнала. Планетата изпълнява този свой път с точност до секундата, поради което открай време е била считана за идеалната отправна точка при създаването на часовници и календари, чиито майстори са били жреците астрономи. В своето движение тя описва петолъчна звезда около Слънцето, което се превръща в основа при създаването на пентаграма (пентакъла) - символ с изключително мистично значение за хората от всички времена и култури. За Соломон особено важен е бил 40-годишният цикъл на Венера. Подобно на царете преди и след него, той е бил убеден, че всички важни аспекти от живота се ръководят от този божествен период от 40 години, както свидетелства и Старият завет: • Мойсей води своя народ през пустинята в продължение на 40 години от 80-годишна възраст (началото на третия цикъл на Венера) до смъртта си на 120 години (края на третия цикъл на Венера). • Навсякъде в Стария завет Бог обикновено позволява на земята да си почине за 40 години. • Израил прави нещо лошо и Бог го наказва с враг в продължение на 40 години. • Саул, първият богопомазан цар на Израел, става цар на 40-годишна възраст и управлява точно 40 години. • Исвостей (син на Саул) е на 40 години, когато сяда на трона. • Цар Давид, бащата на Соломон, властва 40 години.

На фона на всички тези факти Соломон е бил наясно, че може да властва не повече от 40 години - както и става. Имало е само още една астрална сила, по-могъща от Венера и нейния 40-годишен цикъл - и това е свещената Шекина. Тази блестяща „звезда“ се е появявала на всеки 12 цикъла на Венера, т.е. на всеки 480 години. Проблясвала по няколко пъти през следващите няколко години и после отново изчезвала за дълго. Всъщност Шекина не е била (и все така не е) нищо друго, освен издигащите се в съвпад Венера и Меркурий - което ще рече, че погледнати от Земята, те изглеждат като една-единствена, изумително ярка звезда. Смятало се е, че появата на Шекина е предвестник на най-великите моменти от историята на израилтяните и евреите. С особена символика обаче е натоварена третата ѝ поява (което става на всеки 1440 години), когато този ярък небесен обект се намира на абсолютно същото място в зодиака (фоновите звезди). Една такава поява на Шекина е трябвало да настъпи по време на зимното слънцестоене през 967 г. пр.н.е., поради което Соломон нарежда земята на хълма северно от града да бъде разчистена и подготвена за полагането на основния камък на бъдещия храм през въпросния ден. Според изчисленията на жреците божествената Шекина е трябвало да се появи в тъмното утринно небе непосредствено преди изгрев слънце. По онова време са вярвали, че тази дата е точно 1440 години, след като Ноевият ковчег най-сетне е достигнал до суша след великия библейски потоп. Тогава буреносните облаци на потопа най-сетне се разделили и през тях нахлул първият лъч светлина, с който се подписал новият завет между Бога и хората. Освен това според Соломон и неговите астрономи предишната поява на Шекина, т.е. 480 години по-рано, е съвпаднала с момента, когато Мойсей повел народа си през Червено море. Така Шекина се оказва нещо много по-велико от Яхве, Ащорет и всички останали богове поотделно. Соломон е бил наясно, че светлината ѝ възвестява съчетанието между Божието съзнание с целия свят на човечите. В нея силите на боговете и богините се сливат в едно. Така целият свят на човечите се свързва със селенията на боговете - Земята и небето стават едно цяло. Смятало се е, че „мъжкия“ лъч светлина от звездата в небето пронизва „женската“ плодородна земя, че при достигането на кулминацията

мъжкото и женското начало се сливат в едно. Така, както и при сексуалния акт, идентичността им се губи, подробностите се размиват и обединяват. Мекота и твърдост, физическо и интелектуално, агресия и любов, болка и екстаз. Цялата полярност между женската земя и мъжкия фалос - насочения светлинен лъч, се променя толкова бързо, че те стават едно - мъжко и женско едновременно, експлодиращи в оргазма на мощта и плодородието. От петото хилядолетие пр.н.е. по света се строят храмове, предназначени да канализират светлината на Венера през специални отвори, за да я насочват дълбоко в земята във важни астрономически моменти. Може би най-големият от тях е постройката, която можем да видим днес в Нюгрейндж, Ирландия. С 1000 години по-стара от Хеопсовата пирамида и с повече от 2000 години по-стара от Храма на Соломон, тази невероятна сграда позволява на светлината на Венера да прониква в централната ѝ утроба веднъж на всеки 8 зимни слънцестоаяния. Мотивите на Соломон надали са били съобразени само с повелята на баща му Давид да изгради в Йерусалим храм на Яхве. Той е искал нещо много повече - храм, който да действа като машина в отговор на светлината на Шекина. А това превръща храма в нещо по-различно от обикновено място за преклонение - това е механизъм, който трябва да действа като проводник за всички богове. Нещо като телекомуникационен център между човечеството и света на божествените създания, които контролират бъдещето и носят победи или поражения на всеки цар.

Свещеният кивот и неговото божествено съдържание е трябвало да се поставят на място, за да получат светлината на бляскавата Шекина. И макар Соломон да е бил наясно със значимостта на Шекина, нито той, нито някой от подчинените му са имали необходимите астрономически познания за построяването на храм, който да действа и като идеалната обсерватория за тази „звезда“. Затова Соломон се обръща към Хирам - новия цар на финикийския град-държава Тира, за да му помогне с подходящия за целта дървен материал, квалифицирани работници и инженер свещенослужител, който да е наясно с делата на боговете. В замяна Соломон облага народа си с непосилни данъци, за да изпраща редовно в Тира масло, жито и вино. Изисканият народ на Тира е бил богат и високообразован. Познанията им за движенията на Венера са били ненадминати - дори в сравнение с жреците на Египет и Вавилон. Човекът, изпратен от финикийския цар, е бил Хирам Абиф - майстор зидар и върховен жрец, вероятно пряк потомък на кенитите. Зидарите, избрани за построяването на Храма, също са били свещеници - най-вероятно питаещи благоговение към всички богове, наред с могъщата Ащорет и собствения им племенен бог Яхве. Може би Хирам Абиф действително е имал кенитска или мадиамска кръв, защото именно той създава свободно стоящите бронзови колони (медните стълбове), известни като Воаз и Яхин, поставени пред Храма и бележещи крайните точки от положението на Слънцето на хоризонта по време на слънцестоаянията. През 967 г. пр.н.е. е поставен основният камък на Храма - това са 4 години, след като Соломон сяде на трона на Йерусалим и 3 години, след като Хирам става цар на Тира. Изглежда един от първите официални укази на цар Хирам е бил свързан с изпращането на неговия съименник в Йерусалим, за да изгради Храма. Защото за астрономическите наблюдения и изчисления, необходими за създаването на Храма, работещ като проводник на Шекина, е била нужна поне една година. Точният център на Храма е трябвало да бъде издигнат на височината, разположена северно от града - същата, която днес е част от Храмовия хълм, така че светлината на изгряващото Слънце да пронизва хоризонта в точно определени точки из-точно от хълма през цялата година. Слънцето изгрява точно от изток два пъти годишно - веднъж през пролетта и веднъж през есента, в дните на двете равноденствия, когато денонощието се състои от точно 12 часа светлина и 12 часа мрак. Наблюдателят, намиращ се на този терен при всеки изгрев слънце, и то всеки ден от годината, би забелязал, че, започвайки от пролетното равноденствие, с всеки следващ ден Слънцето изгрява все по-рано и все по-северно на хоризонта в продължение на 3 месеца - до лятното слънцестоене, което е точката от годината с най-много часове светлина. От този момент нататък изгревът настъпва все по-късно и по-късно и точката на изгрева се връща към изток, достигайки центъра пак точно след 3 месеца, при есенното равноденствие. Оттам нататък изгревът продължава да закъснява с всеки изминал ден, а Слънцето започва да изгрява все по-южно, докато пак след 3 месеца достигне другата си крайна позиция в деня на зимното слънцестоене - най-късият

ден от годината. Ако същият наблюдател си направи труда да заснема изгрева всяка сутрин, а след това да направи от тези снимки филм, ще се получи ефект, подобен на този на махалото - но в дадения случай централното положение на махалото (отвесът му) ще бъдат равноденствията, а двете крайни точки на отклонение - двете слънцестояния. Подобни познания са били сред обичайните за жреците астрономи от преди 3000 години. Местоположението на Йерусалим също не е случайно - то е идеалното място за наблюдение на изгревите и залезите. Ъгълът на сенките, хвърляни от Слънцето при изгрев и по залез, варират спрямо географската ширина. При Екватора всеки ден се дели приблизително равномерно на ден и нощ, а Слънцето изгрива точно от изток и залязва точно на запад. На полюсите през лятото Слънцето никога не залязва, а през зимата никога не изгрива. Между тези крайни точки колкото повече се отдалечаваме от Екватора, толкова повече нараства ъгълът между двете слънцестояния. Географската ширина на Йерусалим е $31^{\circ}47'$ север, което означава, че ъгълът на сенките, хвърляни по време на зимното и лятното слънцестояния, е точно 60° . За да се наблюдава всичко това единственото, което е необходимо, е на земята да се начертает един кръг, а после в източната и в западната му точка да се забие по една пръчка. В утрото на зимното слънцестоене източната пръчка ще хвърля сянка от 30° северно от центъра, а същата вечер западната пръчка ще хвърля сянка 30° южно от центъра. В деня на лятното слънцестоене двете пръчки ще си разменят ролите, създавайки отново ромбоид във вътрешността на кръга. Линията север-юг през двата ъгъла оформя знак, който е уникален за тази географска ширина - при Йерусалим тя образува перфектна шестовърха звезда, която е известна и като Печата на Соломон, и като Звездата на Давид. Следователно символът, който относително скоро в историята се превръща в емблема на юдаизма и на съвременната държава Израел, е всъщност слънчева диаграма, която обозначава забележителното географско местоположение на град Йерусалим. Хирам Абиф със сигурност е бил наясно с всички тези подробности, тъй като Йерусалим е прочуто място за поклонение още от каменната епоха, при това по същите причини. Но неговият интерес не се ограничава единствено с базисните модели на изгревите и залезите. На езика на ханаанците името Йерусалим означава „площадка за наблюдение на изгриващата Венера“, така че Хирам е държал да изчисли движенията на Венера, както и невероятно сложните модели на Шекина, когато тя предхожда изгрева на Слънцето. Днес всеки, който реши да посети Йерусалим, ще научи от екскурзоводите, че Храмът на Соломон е бил построен върху Купола на скалата, където от четиринадесет века и половина насам се издига джамията „Ал-Акса“. Да, това наистина е най-високата точка от хълма, но в никакъв случай не е мястото, където някога се е намирал еврейският Храм.

Храмът в крайна сметка бил завършен, но масонските предания разказват, че тайните на Хирам Абиф са били безвъзвратно изгубени.

Малко след това Соломон свикал събор на всички свещено-служители в земите си и постановил, че всички вярвания и всички богове са част от една-единствена истина, че колкото и имена да даваме на боговете си, съществува едно-единствено божествено присъствие, въпреки множеството му проявления. Той е Тя и Тя е Той. А светлината на Шекина е истинската светлина на всички истини. Според Соломон всички богове са фрагменти от една цялост. Така както и хората са просто отделни проявления на силата, която наричаме човечество. Това е едно от най-могъщите схващания на света. Съвременното масонство приема не само онези, които вярват в един-единствен Бог, на също така и индусите, които имат много богове. Но пък индийските богове са само късчета от великата сила, която пронизва цялата Вселена. В този смисъл може да се смята, че те също имат само един Бог. За израилтяните даже дяволът е част от Бога. В „Книгата на юбилеите“, за която се смята, че е разкрита пред Мойсей от един ангел на планината Синай, лошите неща в живота са дело на Мастема, който всъщност е тъмната страна на Яхве. Следователно т.нар. днес дявол е Господ в лошо настроение. Соломон се е прекланял пред много богове, но най-вече пред традициите на Енох - пророка, който някога е бил за евреите по-важен дори от Мойсей. Според древните традиции Енох (който се споменава за кратко, но многозначително в „Битие“ 5:18-24) е бил на Земята близо 2000 години преди раждането на Мойсей, а неговите жреци са съществували още от дълбока древност, много преди

зараждането на юдаизма. Една от масонските степени се нарича „Царската арка на Енох“, която датира от 1740 година. Съществува още и текст, известен като „Книгата на Енох“. За този документ се знае, че е бил особено популярен сред ранните християни (и се цитира в „Посланието на Юда“ от Новия завет), но към 500 г. църковните отци го обявяват за неудобен, поради което е подложен на масово унищожение. Така, в продължение на над 1000 години, западното християнство остава в пълно неведение за тази творба. Въпреки това тя не губи популярността си в изолирана Етиопия, където е част от Етиопската библия и до ден-днешен. През XVIII век шотландският масон Джеймс Брус заминава именно за Етиопия, за да търси тази въпросната книга. И през 1774 година я открива - близо три десетилетия, след като е създаден едноименният масонски ритуал, който включва и 60-градусов триъгълник, описван като „Делтата на Енох“. Това е ъгълът на слънцестоянията в Йерусалим, за които вече стана въпрос. В ритуала се казва, че някога Енох е използвал именно този триъгълник на абсолютно същото място, където 1000 години по-късно е издигнат Храмът на Соломон. Твърди се също, че на това място са били скрити някакви големи тайни, които при строежа на Храма са били открити. Академичният свят определя екземпляра, донесен от Джеймс Брус, като твърде странен, за да бъде истински. Той е пълен с астрономически наблюдения, както и с ефектите на географската ширина върху изгрева, залеза и слънцестоянията. От него става ясно, че Енох е посетил лично мегалитните комплекси в Стоунхендж, Англия, и Нюгрейндж, Ирландия. Скептицизмът на учените търпи пълен провал, когато са открити и преведени Свитъците от Мъртво море. Повечето от тях се оказват копия на „Книгата на Енох“ и доказват, че екземплярът, донесен от Брус, е истински. Масонските традиции разказват, че цар Соломон решава да създаде нов свещенически орден, базиращ се на мистериите и ритуалите на жреците на Енох. Мисията им е - нов световен ред. Стремещът им е да създадат свят, в който всички богове да бъдат разглеждани като част от едно цяло. В този смисъл можем да твърдим, че Соломон създава съвременното схващане за монотеизма - всеобхватно божествено същество, базиращо се на Яхве като единствена върховна сила, амалгама от всички световни интерпретации на силата на създанието. Това ново върховно божество е Богът на съвременния юдаизъм, християнството и исляма. Членовете на свещеническия орден са имали привилегията да узнаят известни тайни, които впоследствие да бъдат предавани от баща на син. Жреческото съсловие е трябвало да остане невидимо за обикновения човек. Мисията им е била да създадат свят, в който, използвайки влиянието си, да направят така, че всички богове да бъдат почитани като един. Да обединят целия свят в едно мирно и толерантно общество, където Бог управлява чрез царя - своя представител на Земята. Имали са правото да използват всякакви средства - пари, политическо влияние, сила. Както и може да се очаква, центърът на новия световен ред е Йерусалим. Длъжността на жреците на Енох е била наследствена, за да може древното познание да се предава от поколение на поколение. 2500 години по-късно този орден ще продължи великото си дело чрез ордена на масоните. Според традицията Соломон е създал печат, който да бъде знакът за неговата велика задача. Така се ражда звездата, съставена от пирамида и обръната пирамида, което всъщност е символът на Шекина. Както вече видяхме, това е астрономическият белег на Йерусалим, получен от ъглите, създавани от сенките, които хвърля Слънцето при изгрев и при залез по време на двете слънцестояния. За Соломон той е олицетворявал могъществото на небето, достигащо до земята, и могъществото на царя и неговия народ, протягащи ръце към небето. Печатът на Соломон се превръща в символ на силата, която вече 3000 години се опитва да съгради „Новия Йерусалим“ – идеалното общество - по цялата планета.